

zadregi. Vrže na mizo ključ in povabi gos-
spode v klet. Vladnega koncipista ne povabi.

Gospodje se obirajo. Pozno je že, žejni
prav za prav tudi niso več.

Lojze ne odneha. Da bi šli danes spat? Ne
in ne! Prigrizek je v kleti tudi pripravljen,
še oče pride mogoče pogledat. Dobro volje
je danes. Če izsuši največji sod, ne bo mu
žal.

Gospodje vedo, da žene danes — tudi jutri
zjutraj — ne bodo sitnarile in brundale. Saj
vedo, zakaj jih danes ni domov, vedo, o čem
govore. Čim pozneje pride mož domov, tem
bolj zvrhan koš novic prinese. Potuhnjeni
sodnik... Nada, nedolžna Nada... Zvita
Marica... Kdo bi si mislil?

Skočim za kostanj, da ne trčim z njimi.
Nekateri se zibljejo. Glasni so. Čujem, kaj
govore. Izvem, zakaj gredo danes v Boštja-
novo klet.

O...

Drugo noč se ne upam domov. Premagala
me je utrujenost, pritaval sem s polja in
mislil najeti sobo v gostilni.

O...

Zbežim iz mesta in zatavam v gluho noč.

(Dalje.)

Okenca

Francè Vodnik

Kličem te v viharju svojem:
Romarju noči daj gledati v oči,
v ta svetla, svetla okenca Bogá,
ki skozi belo onostranstvo rjavi čas
srebrni...

Oj, bela deklica,
prav do srcá mi prisluhni:
brez tal jaz padam, padam, padam
v temah krvi, v temah svetá.

Moja srčna stran temno gori
v vihar in svet, ki je ves temá —
oh, zdaj je prišel do tal črni razkol srea!

Naenkrat vâse zaihtim svetló:
Iz sinjega neba se plaho sklanja k meni
njena roka, trepetajoča v nežnosti,
da bi lahnó, lahnó privila luč srea...

Poldan

Jože Pogačnik

Poldan je zvon razlil nad vasjo.
Skozi zvonjenje — jezero božje —
trije golobi domov gredo.

Izza vseh duri kosilo diši;
vonj od soseda k sosedu v vas hodi,
v rožah in trti in drevju visi.

S polja po cesti na vas so prišli,
v vonje poldanske so željno stopili
in so se nemo pokrižali.

— Pod gozdom zaprl sem oko,
s srcem pa siloma gledam, gorim:
Bog in domovi — kje je tako?

Sleporojenci

Anton Ocvirk

Svetlobe daljnih solnc se mečejo
v naročja naša. Vpijajo jih žejne roke,
v bleda lica vlijajo krvi. Kot da trepečejo
obzorja v skriti rasti, se trgajo v oboke
duš mehkode melodij, ki jih prepevamo
gredé, da ne bi skoprneli od bolesti.
O hitró, hitreje! V mramore klešemo
trdnó, trdneje obličja svoja. Tu smo v prelesti
našli svet in sebe v njem — otroci
sredi trate — ne spoznaje odkod smo vzrasli
in se smehljamo.

Vse globlje v nas pa gloje strah.
Osamljeni se zvijamo v temáh,
pijani zemlje, po luči vase koprimo.
Z zaprtimi očmi tonemo v globine
— nad njimi veje večnosti pradih —
v temačnih rovih lastnih duš medlimo.
— Sla zadnje utešitve ne premine —
Nekdo v polmrak nevidno poje;
vse je omahujočih rok iskanje,
iz sanje v sanjo prelivanje,
brezkončno izpovedovanje.

V žarenje notranjih svetlob ni ustvarjeno
oko. Tipaje iščemo čez lastna brezdna.
Pod težo groz umiramo pred vežami
spoznanj kot romarji ob potih.
Sleporojencem ni dodeljeno najti vase.